

[Helen Beim]

Hvad er det for noget? Vil det sige, at landets sociale myndigheder nu skal underlægges Miljøministeriet? Det er i hvert tilfælde nogle spørgsmål, som kommer noget bag på én, når man beskæftiger sig med planlægningslove.

Det sidste område, jeg vil omtale, er spørgsmålet vedrørende den egentlige klageret. Det underer os, at miljøministeren har stillet ændringsforslag til det oprindelige lovforslag, nemlig ved at udtage de grønne organisationers, først og fremmest Danmarks Naturfredningsforenings, egentlige klageret. Vi synes, at det er som led i det store folkelige foreningsarbejde, der foregår rundt omkring i kommunerne, at vort land trods alt er så grønt, som det altid har været. Nogen sendrægtighed og nogle høringsprocesser skal man nu ikke sådan bortskaffe i ren rationalitet.

Eva Møller (KF):

Fru Helen Beim indledte med på Socialdemokratiets vegne at beklage, at der ikke længere var enighed om planlovgivningen. Jeg kan da godt følge tankegangen og sige, at det ville være rarest, hvis vi kunne være enige om alle de store lovkomplekser i Folketinget, men på den anden side handler det jo ikke blot om at skaffe enighed for enhver pris. Det handler jo også om at få en lovgivning, som er fornuftig, og som er sammenhængende, og som er udtryk for nogle principper. Det er helt klart, og det fremgår med al ønskelig tydelighed af den tale, som fru Helen Beim netop har holdt, at det vil være utrolig vanskeligt at skaffe enighed, som det også har vist sig i udvalget, mellem Socialdemokratiet og SF på den ene side og de borgerlige partier på den anden side. Det handler simpelt hen om to forskellige slags menneskesyn, om, hvorvidt vi synes, at vi herindefra skal stille os op på alle områder og mene, at vi er de klogeste og vi alene vide, eller hvorvidt vi skal have den tillid til de øvrige borgere i Danmark, dvs. de 5 millioner minus 179, som sidder herinde, og tro på, at de kan selv, at de selv er i stand til at træffe beslutninger på egne vegne, som er præcis lige så fornuftige som dem, vi kan træffe herinde.

Jeg skal om de ting, som fru Helen Beim fremhævede, nævne, at vi fortsat finder, at bonusprincippet er et godt og udmærket princip. Vi mener, at det med dets samtidighed letter arbejdsgangen og gør en lang række ting smidigere og langt mere hensigtsmæssige for de

berørte parter. Vi ved, der arbejdes med forsøg om det, og vi afventer forsøgsrapporten, og det vil være muligt under forudsætning af, at vi i efterfølgende love går ind for princippet. Vi håber da sandelig, at der vil blive tilslutning til, når man nu ser, hvordan forsøgene har virket rundt omkring, at der fortsat kan arbejdes med bonusprincippet, som efter vor opfattelse altså er et godt princip.

Vi tror også på den decentralisering, der ligger i øvrigt, med at beslutningerne kan træffes andre steder, herunder kan vi altså også sagtens leve med, at ministeren ikke skal godkende enhver regionplan i dette land, inden den kan træde i kraft. Vi mener, at der er andre myndigheder, som med fuldt så stor sagkyndighed er i stand til at koordinere tingene. Vi tror stadig på, at princippet om, at beslutningerne skal træffes tættest ude på de mennesker, der berøres af dem, er det rigtige princip.

Det samme gælder med hensyn til spørgsmålet om pensionister og deres ret til at bo i sommerhuse, hvor vi mener, at pensionisterne selv er i stand til at træffe beslutningen. Det vil selvfølgelig da klart være et skridt på vejen i retning af decentralisering at lægge det ud til kommunerne, men det er dog set i forhold til de berørte mennesker kun et spørgsmål om at flytte det fra én overordnet myndighed til en anden.

Vi tror på, at pensionister er i stand til selv at vurdere, om deres sommerhus er egnet, og om de kan klare at leve op til at bo i det, når kommunerne har planlagt og har meddelt, hvilke serviceydelser man påregner at komme med på de pågældende områder. Vi tror med andre ord på – og det er den ånd, der fra vores side gennemsyrrer planlovsforslaget – at befolkningen selv er i stand til at træffe beslutninger, og vi ønsker at give den mulighed for inden for nogle få overordnede eller måske endda mange overordnede rammer – for så tynd er loven jo trods alt heller ikke, og så mange ting er der heller ikke lagt ud, så folk fuldstændig kan gøre, som de vil – men vi ønsker at give det enkelte individ den størst mulige frihed. Det er det menneskesyn, vi baserer os på i modsætning til Socialdemokratiet, og derfor vil der næppe, selv om det da kunne være ønskeligt, opnås enighed om dette. Det må vi så leve med.

(Kort bemærkning).

Helen Beim (S):